

(Той си излапва сладкитѣ, и като запушва пурата, обтѣга се на канапетото).

Захарина. А за да докажа, че помня онова, което обичамъ и се нрави на моя мъжъ, ето.... (Сѣда при пияното и почва Солвейгъ отъ Григъ).

(Мони я слуша; и като смуква нѣколко лъти пурата, скача, взема цигулка и догонва мелодията).

Лена. (Съ въздишка). Идилия!

Захарина. Това е началото на романа на нашето първо познанство.... И каква нощъ бѣше! Каква дивна нощъ!

Лена. Като ви гледамъ, удивлявамъ се, следъ толкова години вие още тѣй си нѣжничите.

Захарина. На ли?—И тѣй ще бжде!

Лена. Пъкъ ние съ моя Христати сме стигнали...

Мони. До кжде?

Лена. Въ края на медения месецъ чухъ за последенъ пътъ „Мила“, после почна на Елена, следъ година чухъ „мари“, после дойде „говедо“ (Млъква).

Мони. И сега?

Лена. Сега и двама си викаме идиотъ.

Смѣхъ.

Лена. Идилия, нали?

Захарина. Това е.... То зависи....

Лена. Отъ мъжа.

Мони. И отъ жената.

Захарина. Пъкъ азъ ще кажа и отъ